

druzih sort gnoja že toliko govorili. Prosimo le saj lupinke, ki je na vsaki pustoti tolikšne hvale vredna, ne pozabiti in se tudi tukaj starega vodila deržati: poskušajmo marsikaj in obderžimo, kar je dobro, čeravno je novo. Tako bo novo kadaj tudi staro.

Zavolj živinske soli.

Živinska sol se dobiva, kakor smo v „oglasniku“ k 20., 22. in 25. listu oznanili, v štacuni gosp. Krišperja v Ljubljani na debelo in na drobno, cent po 4 fl., pol centa za 2 fl., četert centa za goldinar, funt pa po 2 krajc. in pol.

Pošilja se na Štajarsko ali kamor koli kdo hoče; se vé da vsak, kdor je želí, plača vožnino.

To odgovorimo na nekatere vprašanja. Vred.

Tudi človeško življenje se dá zavarovati.

Kaj pa je spet to novega? bo rekel marsikter naših bravcev, ki še nikdar ni slišal od taci asekuracij, pri katerih se zamore tudi življenje človeško zavarovati.

Po tem takem bo jenjala smert smert biti, ako se človek zamore asekurirati, da ne umerje? bo rekel kdo drug in zasmehoval naše besede, ki smo jih postavili na čelo tega spisa.

Da se pohištvo in pohišje zavarje škode ognja, mi je dobro znano — se bo oglasil tretji — da si trgovci zavarjujejo blago, ki ga imajo dobiti po suhem ali po morji; da se poljski pridelki zavarjujejo škode, ako jih utegne toča zadeti; da se zavarjuje tudi živina, ako po bolezní pogine, — vse to sem že slišal in je lahko razumeti. Da pa se človeško življenje zavarovati zamore: to je ena tistih norčij, kakoršnih ima veliko sedanji svet, ki hoče celo Stvarnika mojstrovati, da bi izbrisal smert iz pratike življenja človeškega.

Tako jih slišimo veliko se posmehovati, — al ne čudimo se jim. Kdor kaj tacega pervikrat sliši, in mu ni razloženo bilo: kaj in kako je to zavarovanje, res ne bo lahko verjel. Če pa mu je natanko razloženo bilo, se ne bo le več smejal, temuč bo spoznal, da to ni „norčija“, ampak da je čista resnica in velika dobrota zlasti za manj premožne ljudi, ki želé si na stare dni kakošen kapitalček zagotoviti, ali, če umerjejo, svoji ženi, svojemu otroku ali kateremu koli dedniku kaj zapustiti.

Namen te asekuracije tedaj, kakor se samo po sebi razume, ne more biti zavarovanje življenja, da bi človek ne umerl, ampak je le, da si človek zagotovi več ali manj živeža na stare dni, ali pa da po svoji smerti svoji družini ali sploh svojim dednikom (erbam) zapusti kapital za živež njih, in jih tako preredi, kakor da bi še sam živel in jih redil.

V tem pomenu se mora razumeti ta zavarovalnica življenja (Lebensversicherung). In kdo more reči, da to ni zavarovanje? Ne le to, da svoj život po svetu okoli nosimo, se pravi živeti; živeti v višjem pomenu se pravi tako ravnati, da je naša delavnost v dušnem ali telesnem obziru v prid tudi naslednikom našim. Koliko ljudi je na svetu, ki nobene druge vrednosti nimajo, kakor to, da so podedovali po očetu svojem, kar so in kar imajo. Kaj bi počeli taki, ko bi taci očetov ne bili imeli? Ali ne živé taki očetje v svojih otrocih in naslednikih, čeravno so že davnej umerli? ali ni njih življenje na to vižo zavarovano včasih za sto in sto let? In tisti, ki so ustanovili na eno ali drugo stran zaznamstvu koristne naprave, ki so doprinesli slavne dela, ki so zapustili svetu zaklade svoje učenosti — ali ni življenje taci, čeravno so že zdavnej strohnili, zavarovano na veke?

To smo memo gredé le omenili, da vsi naši bravci razumejo, da ta asekuracija, ktero bomo tukaj natanko popisali, se po pravici sme imenovati zavarovalnica človeškega življenja.

Kakor nas nobena asekuracija zavarovati ne more, da bi ne pogoreli, — nobena, da bi polja našega toča ne pobila itd., ampak nam le škodo povrača, ki jo omenjene nesreče prizadevajo, tako tudi koristuje zavarovalnica človeškega življenja. Koliko družin pride v nadlogo, ako jim oče nagloma umerje, ki jih je preživljal? Tudi bogate družine občutijo smert očetovo, če premoženje, popred veliko, se razdelí med veliko otrok. Angleži, od katerih celi svet vé, da znajo nar bolj prerajati dobiček svoj, so od konca do kraja zapisani v take zavarovalnice, in bogati še bolj kakor drugi.

Če si zavarujemo pohištva in blago in polje in živino, da bi nas škoda ne zadela, ktera nas zadeti, pa tudi ne zadeti more, — ali nam ne veléva pamet, da tudi življenje svoje zavarujemo, zakaj nič ni tako gotovo na svetu kakor smert; le ure nihče ne vé, v kateri se bode sklenilo tukajšnje bitje. Zato pa tudi ni zoper nobeno škodo zavarovanje večja potreba, kakor zoper tisto, ktera po smerti enega človeka zadene druge.

(Konec sledí.)

Premišljevanje

narave in previdnosti božje v nji.

Poslovenil Mihael Verne.

Repače ali repate zvezde.

Te čudne zvezde, ki imajo imé od hlapa, ki jih obdaja, so gotovo svetovi sončne sostave. Krog sonca se vertijo kakor drugi planeti. Njih tek pa je od teka vsih drugih premičnih zvezd in planetov različen, in tudi njih podoba je različna. Ako megla, ki jih navadno obdaja, njih podobe ogledovati ne brani, jih kaže daljnogled pegaste in ostre. Velikost teh zvezd je silno različna. Nekatere so komaj tolike, ko zvezde tretje in četrte verste, nekatere pa še večje, ko zvezde perve verste. V sredi je gosto jedro, ki se pa včasih razdelí in robu enako biva. Njih podoba ni vselej popolnoma okrogla, in tudi njih svetloba ne enako živa in močna. Njih repi, ki vselej soncu nasproti stojé, so iz tako redke in prezračne snove, da se celò nepremičnice skozi nje lahko vidijo. Rep sega včasih od obzorja ali vidokroga skoraj do temena, in zvezdo kar lepo kinči. Kolikor dalje od zvezde sega, toliko bolj se širi, in kolikor njegova širokost raste, toliko se njegova svetloba manjša. Včasih se razdelí rep v razne krivine in žarke.

Vse to vkup je le nekoliko skušin, ki jih je skerbno ogledovanje repač ljudem nabralo. Gotovo pa je to le narmanjši in narnevažniši del vsega, česar je k popolnemu znanju te ali une repače treba. Večje vednosti človeško oko z vsimi pripomočki ne doseže. Ali so repače vodni sveti ali goreče krogle, se ne dá nikakor gotovo terditi. Ravno tako se ne dá na sledeče vprašanja dostojno odgovoriti: Al prebivajo žive stvari na teh svetih, ki jih sedaj sončna vročina prav od blizo prepeka, in ki se potem spet od sonca v gosto temo oddaljšajo, kjer sončni žarki nič več ne zamorejo? Al so še prazni, pusti sveti, kakor je zemlja bila prej ko jo je Bog vredil, in bodo še le takrat svoj namen dobili, ko bo sedanji svet prešel? — Vse to so zgol vprašanja, ki nas lahko prepričajo, da človek je slaba, revna stvar, ki ne more nanje odgovoriti.

Nekterim so repače oznanovavke konca sveta; — nekteri berejo v njih osodo ljudstev in pad kraljestev; — mnogim se zdí, da kugo, vojsko, lakoto, povodnji in druge šibe žugajo. Al vsi ti babjoverci ne premislijo, da repače so prav naravne prikazni, ki se dajo gotovo